

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் Liberation Tigers of Tamil Eelam

லண்டன் பிரச்சாரக்குரல் செய்தித்தொகுப்பு,
01 . 01 . 1985 இலிருந்து.....

- * கப்டன் பண்டிதர் உட்பட நான்கு விடுதலைப்புலிகள் வீரமரணம். (09.01.1985).
- * பலாவி விமான நிலையத்தில் விமானம் ஒன்று விடுதலைப்புலிகளால் தாக்குதல். (23.01.1985).
- * 20 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். வாகனங்கள் சேதம். பொலிசுக்கிடையில் சம்பவம். (30.01.1985).
- * கொக்கிளாயில் இராணுவமுகாமம்மீது ஆதிரடித்தாக்குதல். 134 இராணுவத்தினர் பலி. 16 இளம்புலிகள் வீரமரணம். (13.02.1985).
- * புளியங்குளத்தில் பொலிசு ஆதிரடிப்படை பொறுப்பதிகாரி உட்பட 7பொலிசார் பலி. ஜூப்பில் வந்தபோது விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல். (22.02.1985).
- * சமூக விரோதிகள் செய்யும் குரோகத்தனத்தை வசிக்கும் உயர் பதவிகளால் மூடி மறைக்க முடியாது. மூல வேத்தீவு அரசாங்க அதிபர் மீது நடவடிக்கை. (07.03.1985).
- * கேந்திர சிங்கள நகரம் மீது விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல். பொலிசு புகையிரத நிலையங்கள் சேதம். 9பொலிசு கொமாண்டோக்கள் பலி. பலர் காயம். - மதவாச்சியில் சம்பவம். (13.03.1985).
- * தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவர் அமைப்பு அங்குரார்ப்பணம். (16.03.1985).
- * கெலிகெப்டர் ஒன்றை சுட்டு வீழ்த்தினர் விடுதலைப்புலிகள். பருத்திநாறு நாகர்கோவில் சம்பவம். (18.03.1985).
- * மக்களின் செய்தித் தொடர்பு சாதனமாக வாணொலி ஒலிபரப்பு விடுதலைப்புலிகளால் ஆரம்பம்.
- * தினசரி அணைதலம் இறுந்து அகதிகளாக தமிழ்நாட்டுக் கரையை அடையும் அப்பாவித் தமிழ்மக்கள் கூறும் பரிதாபக் கதைகள். அவை பற்றி இந்தியப் பத்திரிகைத்தொகுப்புகள்.

விறியோகம்..

தமிழர் மறுமலர்ச்சி சங்கம்

Tamil Marumalarchi Sangam

42 Albany Street, London NW1 4EA. Tel 01-387 4739

படிப்பகம்

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் Liberation Tigers of Tamil Eelam

9-2-1985

உதிர்விலும் உரம் காண்போம்

அரசு பயங்கரவாதிகளின் மிவேச்சத்தினமும் அடாவடித்தனங்களும், இன்னும் தொடர்ச்சியான அடக்குமுறையின் கோரமும் கொடுமைகளும், இப்பழியைத் தினம் தினம் சங்காரம் செய்யும் இவ்வேளையில், தம் குருதியை இம் மண்ணிற்கு ஈந்து மரணீர்த்துப்போன எமது இயக்க தோழர்களின் தந்தியாசமுட விரிவான பங்களிப்பும் தீரத்துடன் நோக்கப்படவேண்டியனவே.

தமிழீழமெங்கினும் பரந்துபட்ட எமது கெரில்லா தளங்களில் ஒன்று (ஆவரங்கால்) எம்மால் முழுமையாக இனம் காணப்பட்ட ஒரு துரோகியால் 9-1-85 அன்று நேரடியாக காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட இராணுவ வாகன சகிதம் வந்த பல நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்தினரால், மூன்று காலல் சுற்றுகளிடப்பட்டு முற்றுகையிடப்பட்டது இந்நிலையில் இடம் பெற்ற நேரடி மோதலில், பல எதிரிகளைக் கொன்றழித்த எமது வீரத் தோழர்களில் அறுவர் காயம் பட்டதிலுமில் எதிரியிடம் உயிருடன் பிடிபடுதல் கூடாது என்ற இயக்க மரபிற்கிணங்க தம்மைத் தாமே அழித்துக்கொண்டனர். ஏனையோர் தம் ஆயுதங்களுடன் முற்றுகையை உடைத்து வெளியேறினர்.

பண்டிதர் அல்லது இளங்கோ எனப்படும் (சட்டன் ரவீந்திரன்-கம்பர்மலை) உட்கட்ட நேரு (தில்லைச்சந்திரன்-அரியாலை) சாமி (தவரத்தினம்-ஆவரங்கால்), தவர் (தவராணா-அச்சவேலி), சிவா (சிவேந்திரன்-ஆவரங்கால்), ரவி (பிரதாபன்-கல்வியங்காடு) ஆகிய அறுவருமே வீரமரணமடைந்த அப்போராளிகளாவார்.

ஒரு இளைஞனின் சராசரி உணர்ச்சிகளையும் சன்னிலிருந்து களைந்து இம் மண்ணிற்குரித்தான துன்பதுயரங்களை தன் புலன்களிலிருந்து அந்நியப் படுத்தாமல் அவை தனக்குமுரித்தானவை என்ற சிந்தனை வெடிப்பால் 1977 இல் எமது இயக்க அங்கத்துவத்தையும் பின் எமதியக்க மத்திய குழுவின் அங்கத்துவத்தையும் தோழன் "பண்டிதர்" பெற்றான். தன் விடுதலையுணர்வுகட்கு ஒத்திசைவளிக்க மறுதலிக்கும் ஆஸ்துமா வியாதியின் அகோரத்தையோ அல்லது வறுமையை அநுபவிக்கும் குடும்பப் பின்னணியையோ எப்பரிமாணத்திலும் அவன் முதன்மைப் படுத்தியதில்லை. தன் இனத்தின் விடிவிற்கு, தன் ஆளுமையையும் ஆற்றலையும் அளித்த தோழன் பண்டிதர், என்றுமே எளிமையை நேசித்தவனாகவும், இயக்க போராளிகள் மீது தீவிர பற்றுள்ளவனாகவும், தான் சார்ந்த அமைப்பிற்கு என்றும் நேர்மையும் விசுவாசம் மிக்க உறுப்பினனாகவும் இருந்தது மாத்திரமின்றி அவற்றை அநுபவரீதியில் நிகர்சனப்படுத்தியுயிருக்கிறான், அதற்கு எமது இயக்கத்தின் இன்றைய நிர்மாணமே சாட்சி அவனது ஆளுமையினதும் அநுபவங்களினதும் வீச்சுக்களே, எமது இயக்கத்தில் அவன் பாரிய பொறுப்புக்களை வகித்தமைக்குரிய காரணங்களும் கட்டுமானங்களுமாகும். தமிழீழத்தில் நிதி, ஆயுதங்களிற்கு அவனே பொறுப்பாக இருந்தவன், தனக்கு ஒர் சார்மிகப் பொறுப்பக்கூட இருக்கின்றதென்பதை இராணுவம் முற்றுகை

யிட்ட அக்கணத்திற் கூடவுணர்ந்து வெற்றிகரமாக செயற்படுத்தினான். முற்றுக்கையிட்ட அக்கணத்திற்கூட, தன் சுய பாதுகாப்பைக் கருத்திற்கொள்ளாது அத்தளத்திலிருந்த இரு இளம் சிறுக்களையும் ஒரு வயோதிபத் தாயுட்பட பெண்சகோதரி ஒருவரையும் பாதுகாப்பாக அப்புறப்படுத்தினான். அதேபோலவே எமது இயக்க வீரர்கள் முற்றுக்கையை உடைத்து வெளிவந்தமைக்கும் பொறுப்பு மிக்க தீரத்துடன் இறுதிவரை அவன் போராடியமையே காரணமாகும். ஆனால் இன்று அத்தகைய ஓர் வீரப்போராளி நம் மத்தியிலில்லை அவனது பணிகளே எம்முடன் ஜீவிக்கின்றன.

எமது இயக்கத்தின் பலமான நிர்மணாத்திற்கும் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கிற்கும், பல பிரத்தியேக சூழ்நிலைகளில் கூட தம் முழு நேர ஊழியத்தை வரங்கிய எம் தோழர்களாகிய நேரு, சாமி, தவம், சிவா, ரவி ஆகியோரின் மரணத்திலும் இம் மண் ஒரு வாழ்வினைப் பெற்றிருக்கின்றது. சராசரி மனிதர்களாகவே பிறந்து தமிழ்மத்தின் நிர்மாணத்திற்கு தமது வலுவான பங்களிப்பை நந்ததன் மூலம் தங்களை அவர்கள் தனித்துவப்படுத்திக் கொண்டனர் இவர்களது பணி புனிதத்தன்மை வாய்ந்ததுமட்டுமன்றி எமது இயக்க போராட்ட வாலாற்றிலேயே ஆளுமையின் முதிர்ச்சியையும் காட்டுவதாயுள்ளது. போராட்ட வாழ்வின் முன்னுதாரண புருஷர்களாக இவர்கள் தம்மை சிருஷ்டித்தும் கொண்டனர். இம் மண்ணிற்காய் இவர்கள் மரணித்தாலும் இவர்களது பணிகளை இம் மண் என்றுமே பத்திரப்படுத்தும்.

இதையிட்டு தமிழீழமக்கள் கலங்குவரம் அறுதாப்படுவதும் யதார்த்தமெனினும் மாற்றீடாக எங்கள் தாயகத்து பண்டை மீட்கும் போருக்கு அந்த ஒப்பற்ற மேலான பணிகளுக்கு உங்களின் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பை நல்குவதே தமிழீழ விடுதலைக்காய் மரணித்த போராளிகளுக்கு நீங்கள் செலுத்தும் கௌரவங்களும் அஞ்சலிகளாகும்.

மேலும் சிறிலங்கா அரசின் விஷமத்தனமான பிரச்சாரமானது இக்காட்டிக் கொடுப்பிற்கு பொது மக்கள் தான ஒத்துழைத்தனரெனவும், பெரும் தொசையான ஆயுதங்கள் எம்மிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டனெனவும், இத்தளமே தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைமையலுவலகமெனவும் கூறுகின்றன, ஆனால் இவற்றில் எந்தளவு நம்பகமும் இல்லை, பொது மக்களால் எம் தளம் காட்டிக்கொடுக்கப் படவில்லை என்பதனை நாம் நிச்சயப் படுத்திக்கொண்டோம் குறிப்பிட்டளவு ஆயுத இறப்புக்களிருப்பினும் அவை கூட எம் முழு ஆயுத இயலளவின் சொற்பளவேயாகும் தமிழீழமெங்கினும் பரந்துபட்ட எமது கெரில்லாத் தளங்களில் இதுவுமொன்றே தவிர "லலித்" கூறுவது போல் இது எமது தலைமையலுவலகமில்லை.

தமிழீழ விடுதலையை முன்னெடுக்கும் விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றி சிறிலங்கா அரசானது கீழ்த்தரமான பிரச்சாரங்களை பரந்தளவில் மேற்கொள்வதன் மூலம் எமது விடுதலையை தடுத்தாவிட முடியாது. தமிழீழ மக்களின் தொடர்ச்சியான பூரண பங்களிப்புடன் நாம் ஒருமித்து இப்போராட்டத்தை வெற்றி கொண்டே தீருவோம்.

வெங்க தமிழீழம் !

புலிகளின் தாய் தமிழீழத் தாயகம் !!

வே பிரபாகரன்

தலைவர்

அரசியற்குழு

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

வெளிப்பாட்டு பிரச்சார வெளியீட்டு வாரியம், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.

(2).

பலாவி விமான நிலையத்தில் விடுதலைப்புலிகளால் விமானம் ஒன்று தாக்குதல்.

பலாவி விமான நிலையத்தில் 23.01.1985. அன்று உயர் அரசாங்க அதிகாரிகளையும், இராணுவ அதிகாரிகளையும் ஏற்றிவந்த விமானம் தயிழ்விடுதலைப்புலிகளின் ராக்கட் தாக்குதல்களுக்குள்ளாகியது. பலத்த பாதுகாப்புகள் நிறைந்த பலாவி விமான நிலையத்தின் நடைபெற்ற 4 விடுதலைப்புலிகள் இராணுவத்தினரின் பலத்த எதிர்ப்புகளில் மத்தியிலும் அவற்றை சமாளித்த நிலையில் விமானத்தை தாக்கினர். விமானம் சேதப்படுத்தப்படாத போதிலும் கெவிகெப்டர் ஒன்று சிறிது சேதத்திற்குள்ளானது.

(ராக்கட் - R.P.G.7)

(3).

விடுதலைப்புலிகளின் தளம் ஒன்றை முற்றுகையிட முற்பட்டபோது இராணுவத்திற்கு

பலத்த அடி. பொலிகண்டியில் சம்பவம்.

30.01.1985. அன்று இரவு 11 மணி அளவில் பொலிகண்டி அன்றும் இடத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் தளம் ஒன்றை முற்றுகையிடவதற்கு சிறீலங்கா இராணுவம் முற்பட்டபோது. விடுதலைப்புலிகள் இராணுவத்தை எதிர்த்த பெரும் தாக்குதல் ஒன்றை நடத்தினர். விடுதலைப்புலிகளை எதிர்ப்பதற்கு துணிவற்ற இராணுவம் அவ்விடத்திலிருந்து பின் வாங்கியது. பல மணி நேரம் நடைபெற்ற இச்சண்டையில் இராணுவத்தினரின் இருகவச வண்டிகளும், ஒரு டரக் வண்டியும் விடுதலைப்புலிகளின் ராக்கட் தாக்குதல்களுக்குள்ளாகி, முற்றுக சேதம் அடைந்ததடன், 20 இராணுவத்தினரும் கொல்லப்பட்டனர்.

(4).

போர் முனைக்குச் சென்றவர்கள் வென்றதண்டு வந்ததில்லை. - விடுதலைப்புலிகள்.

கொக்கிளாய் இராணுவமுகாம் நீது அதிரடித்தாக்குதல்.
 134 இராணுவத்தினர் பவி. 16 இளம் புலிகள் வீரமரணம்.

விவரம் - ஈழநாடு. பத்திரிகை. (03.03.1985).

(5).

புளியங்குளத்தில் பொலிஸ் அதிரடிப்படை மீதான தாக்குதல்.
 ஈழநாடு - (03.03.1985).

(6).

முல்லைத்தீவு அரசாங்க அதிபர்மீது நடவடிக்கை.
 ஈழநாடு. (08.03.1985).

(7). * முதல்புத்தலாக கேந்திர சிங்கள நகரம் ஒன்றின் மீது விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல்.

* பொலீஸ், புகையிரத - நிலையங்கள் சேதம்.

* 9 பொலீஸ் கொமாண்டோக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

மதவாசியில் 13.03.1985. அன்று சம்பவம்.

விபரம் - ஈழநாடு. (15.03.85)

(8).

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவர் அமைப்பு அங்குரார்ப்பணம்.

தமிழீழ விடுதலைப்புலி போராட்டத்தை கடந்த 12 வருடமாக தொடர்ச்சியாக கெரில்லாப் போராட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, தனிப்பங்களையும், துயரங்களையும், உயிரிழப்புகளையும் ஓச்சமென மதித்தப் போராடி வருபவர்கள் விடுதலைப்புலிகளே, இன்று புலிகள் இயக்கம் மக்கள் மத்தியில் மூடியாக விஸ்தரிக்கப்பட்டு ஒரு மக்கள் அமைப்பாக வளர்ந்து வருகின்ற இவ்வளையில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவர் அமைப்பாக விடுதலைப்புலிகள் மாணவர் இயக்கம் அங்குரார்ப்பணம் செய்துவருவதைப் பட்டுள்ளது.

1970 களின் ஆரம்பத்தில் சிறீலங்கா அரசின் தரப்படுத்தல் கொள்கையில் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் பலலாயிரக்கணக்கான தமிழ் மாணவர்களே மிகக் குறுகிய காலகட்டத்தில் எமது விடுதலைப் போராட்டத்தில் வளர்ச்சிக்கு இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் பங்களிப்பே பசனையானது.

இன்றே பாடசாலைக் கல்வியைக்கூட கற்க வசதியின்றி, பாடசாலைகள் இராணுவத்தினர்தங்கும் இடமாகவும், மாணவர்கள் பயங்கரவாதிகளாகக்கருதப்பட்டு, கைதுசெய்யப்பட்டு, சித்திரவதைக்குள்ளாசி வருகின்ற பரிதாப நிலையில், நமது மாணவர்கள் தமது ஒருக்கு நுகறையில் கொடுமையையும் நமது மக்களின் எதிர்காலத்தினையும் கருத்திற்கொண்டு விடுதலைப்புலி போராட்டத்திற்கு தமது பங்களிப்பினை வழங்க இவ்வாறான ஓர் அமைப்பு இன்றியமையாததே,

(9) * கெலிகெப்டர் ஒன்றை சுட்டு வீழ்த்தினர். விடுதலைப்புலிகள்.

பருத்தித்துறைக்குச் சமீபமாக உள்ள நாகர் கோவில் எல்லாம் இடத்தில் கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் படைப்பிரிவொன்று பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம் - விடுதலைப்புலிகளை அளித்து தமிழ்மக்களை பூண்டோடு அளிக்க கங்கணம் கட்டியிருக்கும் சிறீலங்கா அரசின் கவிப்பட்டாளங்களுள் ஒன்றான விமானப்படையினர் இரண்டு விமானங்கள் ஒரு கெலிகெப்டர் சசிதம் இப்பிரதேசத்தைச் சுற்றி வளைத்து வட்டமிட்ட வண்ணம் புலிகளைத்தாக்க முன்வந்தனர் :

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தமக்கே உரித்தான துணிச்சலுடன் விமானப்படையினரை யினரை விடுதலைப்புலிகள் எதிர்த்துச் சமரிட்டனர். இதனால் விமானப்படை கெலிகெப்டர் ஒன்று கரும் புகையைக்கக்கிய வண்ணம் சேதமுற்ற நிலையில் வெகு தூரத்துக்கப்பால் விழுந்து நொருங்கியது. இதில் வந்திருந்த அனைத்து விமானப்படையினரும் இறந்திருக்கலாம் எனப் பூரணமாக நம்பப்படுகிறது. ஏனைய இரண்டு விமானங்களும் விடுதலைப்புலிகளை எதிரிக்கும் துணிவின்றி பின்வாங்கிவிட்டன.

இச்சம்பவம் பருத்தித்துறைக்குச் சமீபமாக உள்ள நாகர்கோவில் எல்லமிடத்தில் 18.03.1985. அன்று நடைபெற்றது.

(10) * தமிழீழ மக்களின் செய்தித்தொடர்பு சாதனமாக வாஞ்சை ஒலிபரப்பு விடுதலை -

 புலிகளால் ஆரம்பம்..

தமிழீழ மக்களின் குரலாக ஒலிக்கும் செய்தித்தொடர்பு சாதனமாக உத்தியோக பூர்வ வாஞ்சை ஒலிபரப்பு ஒன்றை தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் ஆரம்பித்துள்ளனர். இச்சேவை சிற்றலை 50 மீற்றர் அலைவரிசையில் ஒலிபரப்பாகிறது.

போர்டுகளுக்குப் பிள்ளைகள் வென்றதுண்டு விந்திகள் - புலிகள்

விடுதலைப்புலிகள்

16 போராளிகளுக்கு அஞ்சலி

வப்பட்டனர். ராணுவ வாகனங்கள் சேதமடைந்த நிலையில் ஏனையோர் பின் வாங்கி வர். இதன் பிரதிபலிப்பாக அரசியல் ரீதியான சில அலுவலர்கள் இம்மண் பெற்றிருப்பது எமது முழு வெற்றியையே காட்டுகிறது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சம்பவம் குறித்த கவரொட்டிகளும் நேற்று காணப்பட்டன.

3-3-1985
14.5.85

[யாழ்ப்பாணம்]

கொக்கிளாய் ராணுவ முகாம் மீதான தாக்குதலின்போது பலியான தமிழ் விடுதலைப்புலிகளின் 16 போராளிகளுக்கும் அஞ்சலி செலுத்தி அவ்வியத்தால் பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

போர் முனைக்குச் சென்றவர்கள் வென்றதுண்டு - வந்த நிலை என்ற தலைப்பில் 'ராணுவமுகாம் தாக்குதல்' பற்றி விபரமாக இப் பிரசுரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"அரசாங்கத் தமிழ் மக்களை தம் பிரதேசத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கும் நோக்குடன் சிங்கள சமூகத்திலிருந்து விடுபட்ட சிலருக்கு ஆயுதப்பயிற்சி அளித்தும் ஆயுதமயப்படுத்தியும் தமிழ் பிரதேசங்களில் குடியமர்த்தும் நோக்குடனும் ராணுவ முகாம்களை எங்கெங்கும் விஸ்தரித்து வருகின்றது.

"இதன் தொடராக ஆயுதப்பயிற்சியளிக்கப்பட்ட குடியேற்றத்திற்கு முன்னேற்பாடாக கொக்கிளாயில் நவீனரக ராணுவ ஆயுதத்தளபாடங்களுடன் பலப்படுத்தப்பட்ட ராணுவமுகாமொன்று அமைக்கப்பட்டது. இந்த ராணுவ முகாமின் அமைவால் அப்பகுதியில் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ்மக்கள் பலர் படுகொலை செய்யப்பட்டதோடு அங்கிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டு தம்சொந்த மணியிலேயே அகதிகளாக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறான அரசின் சகலவகையான அடக்கு முறைகளை தடுக்க வேண்டிய உட்டுப்பொறுப்பு தமிழ் விடுதலையை முன்னெடுக்கும் அணிகள்து விடுதலை அமைப்புக்கு முண்டு

"இவ்வகையில் புதியதோர் உத்தேசத்தை கொடுக்கும் வகையில் 13-02-85ல் ராணுவ

முகாம் ஒன்று [கொக்கிளாய்] முதற்தடவையாக வெற்றிகரமாக தாக்கப்பட்டது. கடும் விமானத் தாக்குதலிற்கு மத்தியிலும் சுமார் 5 மணித்தியாலங்களாக எமது போராளிகட்கும் ராணுவத்தினர்க்குமிடையே நடைபெற்ற கடும் சமரில் ராணுவ தரப்பில் நூற்றியாறு சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டு இருபத்தைந்து பேர்கள் படுகாயமுற்றனர். இதேவேளை கொக்கிளாய் ராணுவமுகாமிற்குதவியாக முல்லைத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ராணுவ வண்டித் தொடர்மீது ஏனையமது போராளிகள் நடாத்திய தாக்குதலில் மேலும் இருபத்தெட்டு ராணுவ சிப்பாய்கள் கொல்

உரிமை கோரி...

கடந்த பெப்ரவரி 22 ம்திகதி புளியங்குளத்தில் நடைபெற்ற தாக்குதலின்போது ஜீவவண்டியில் சென்ற பொலிஸ் அதிரடிப்படையைச் சேர்ந்த பொறுப்பதிகாரி உட்பட ஏழு அதிரடிப்படையினர் கொல்லப்பட்டதற்கும் தாமே பொறுப்பு என்று அப்பிரசுரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

[மா]

15/3/85 ம.வா.ச.சி.க்கு
புலிகள் உரிமை!

(யாழ்ப்பாணம்)

மதவாச்சிப் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதலுக்கும், மதவாச்சி ரயில் நிலையத் தகர்ப்புக்கும் "தமிழ் விடுதலைப்புலிகள்" இயக்கம் உரிமை கோரியுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இதுசம்பந்தமான கவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டுள்ளன.

வவளியாவிவிருந்து ஆணையிறவு வரை 3 லட்சம் கொண்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தை

தடுக்கவும், மன்னார் பகுதி மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டு, அகதிகளாக்கப்படுவதன் காரணமாகவும், மதவாச்சி காதையர்களை எச்சரிக்கும் முகமாகவும் இந்தத் தாக்குதலை நடாத்தினோம். இச்சம்பவத்தில் 3 பொலிசார் மரணமாளர்கள்.

THE EELNADU NATIONAL TAMIL DAILY

8.3.1985

இனத் துரோகிகளை இனம் காண்போம் விடுதலைப் புலிகள் துண்டுப்பிரசுரம்

(பாதுப்பாணம்)

"இனத்தரோகிகள் இனம் காண்போம்" என்ற தலைப்பில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளினால் துண்டுப்பிரசுரம் ஒன்று வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

அத்துண்டுப்பிரசுரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளதாவது:-
"உலக வழியைக்கொண்டும், தமிழீழ மக்களுக்கெதிராக நிரயங்கா அரசாங்கத்தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டுவரும் சமூக போருணாதார, உலக சார்பற்றவர்களை அடக்குமுறைகள் தொடர்ந்தும் விடுவதற்குமே செலவின்றனர். தொடர்ச்சியான இனப்படுகொண்டையும் சோந்த மண்ணின் மெது மக்கள் அகற்றுகப்பட்டபுவதும் போருணாதாரரின் இனம் காண்போம் படுதல்படுவதும், இன்னும் சோதாவதற்கும் அத்தவாய்

புலியான மருத்துவப்படுகொண்ட தமிழீழ வயதறிவாளர்களைப் போலும் உலக வழியைப் படுத்தவதும் அரச இராணுவ வந்தன தாண்டிவாழ்வதற்கு யாங் செயற்பாடுகள் கைக்கு விடப்படுத்தவதும் இம்மண்ணின்மருமிகப் பரிசேயமாகப்பட்டுவருவதற்கும் இக்குறியில் தமிழீழ பிராந்தியங்களில் சமூக விபராத சக்தி உலகம் எம்மக்கள் தொடர்ந்தும் குடியேறப்படும்திடுவெய்க்கையெண்டிய பாசிய பொதுப்பின்படுத்தும் தமிழீழ

சமூக விடுதலைப் புலியினருக்கும் எதிர்த்தையும் விடுபட்டுவதும் சமூகத்தின் உலக மட்டவகையானபுலியின இயங்கிராத சக்திகளை அவர்தம் செயற்பாடுகளைக் கொண்டு இனங்காண்க்கடிய நாசிப்பின்புறும் சமூகத்தின் அடித்தளத்திறவிய சமூக விபராத சக்திகளையே மக்கள் நேரடியாகக் காண்கின்றனர். ஆனால் சமூகத்துவ உலக அத்தவந்தின் வகித்துக்கொண்டு, மிக அத்தவகையான முறைமில் திரிணிக்முடியாததும், மண்ணிப்புக்கொன்றப்பட்டது மான எதற்கையிர திரிக நடவடிக்கைகளை தம்கய விடுதலை, உலகவன் என்பன சமூக இயல்பெயினிடர்" என்பபடும இசமூகவிபராதிகள் மேற்கொண்டவையினர்.

"மக்களையம் அடித்திறன் அணிகளில் எம்மக்கள் தத்தவீடுகும் பொது அரசன் தெருக்கமான அடிவகுடிக்காரக இருத்தவண்ணம் தம்மேம் பாட்டினர் அடித்திறன் எம் மக்களின் அடிவண்ணியுலி லுட்கு கட்டிய பெருப்புமும் மையினிடர் மண்ணிப்புக்கொன்றப்பட்டவாகவே." இச்சமூக விபராத சக்திகளின் அத்தவது, ஆளுமை, தந்திரோபாயம் அறிவுத்திறவகன் என்பவ முயல் வெளிவருமுடியாத நேரமயம், தியாயம மறற குழிவுச் செயற்பாடுகளை குண்டிராதின ஆதரவுசக்திகள் மாரிதியாக அறிவாதிருக்கலாம், ஆனால் இவர்களாய் பாதிப்புறும் மக்கள் உறுதியாக அறிந்திருக்கின்றனர், அநுபவித்தே அடிவண்ணப்படுகின்றனர்

இவ்வகையான முயல் தீய மக்களின் திடுபும் இச்சமூக விபராதிகளின் நடவடிக்கைக்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றது. உருக்குத்திய போன தமிழீழ பிரேத சக்திகளின் முயல் தீய மாவட்டமும் முயலும். எண்ணிக்கையற்ற முறையில் தமிழ்மக்கள் பகர் தொடர்ச்சியாகப் படு கொடு செயல்பட்டும். அவர்களுடைய உடல்களை கொடுவதற்குப் பட்டும், இன்னும் மோசமான நிலையில் தம்கய இருப்பிடங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டு அடிகளாக்கப்பட்டும், அவ்வகைகள் முகாடிகளில் ஏன்வித அடிப்படை வசதிகளும் அளிக்கப்படாமையும் அடிமக்கள் துயரப்படுகின்றனர். பரிதாபகரமான திடுபில் மனிதரின் தொடக்கோடு தந்தியோ சமூக பொது ஸ்தாபனங்களுட்பட தமிழீழ மக்கள் அடிவரும், தம்கய இவ்வகையிலிருந்து இம் மக்களிற்கு உதவிக்கொண்டிருக்கின்றனர் ஆனால் அப்பிரேத சக்திகளுக்கு அரச உலக சிந்தாக்கியிருந்த தியான அரசாக அத்திர உலக சிந்திரன் இம் மக்களின் துயர துயரத்திற்கு பரிசாரமாக அனுகார வரப்பிரிக்குப்பட்ட வகையில் எக்தவகையான நடவடிக்கையும் கற்று வளவில் கூட மேற் கொள்வதில்லை. பதியாக துரோகத்தவத்திரே தங்கள் அரிப்பணிக் துக்கொண்டனர்

முயல் தீய மக்களின் சமூக நலன்களையும் அறிவாங்கிய தேவையகையும் துயரத்திற்கும் திடுபெய்த துயரத்தின் மேலய பு அத்தாரங்களைக் கொண்ட அரசாங்க அத்திரக லாண்டித்திரிய இத்தற்கு யாறு பாட்ட நடத்து கொண்டமக்கைய முயல் தீய மக்கள் தக்கவிய அத்திரக விக்காசம், அடிவகுடித்தனம் என்பவையற்றதில் தந்தியத்ததைப் பெற்றிருந்த உலக சிந்திரன் முழுமையான அடிவணியை ஒரு பக்க சார்பாக அப்பகுதியில் குடியேறிய சிக்கல மக்களுக்காகவும், தம்ககையம் அரசாங்க அத்திரக இருத்துள்ளார். தம் இனத்திற்கு தான் ஆதரவேண்டிய தாரமிகக் கட்டமைக்கவாயது திராசுரித்திருப்பியும், தனக்கு தன் பணிக் குடியிய மக்களது அத்தவது அப்பகுதியாய் தமிழ் மக்களிடமிருந்து பெறவேயினர். பதியாக இம் மண்ணிற்கும் மக்களுக்கும் இயாறும் வகைக்கொன்ற நலய துரோகத்தவகையினர் யராயும் மண்ணிக்கார அடித்திறன் முயல் தீய மக்கள் சார்பில் தமிழீழ மக்கள் முன் வயக்கொடும.

முயல் தீய மக்களது அத்திரக தியாரணத்திற்கு உதவித்த தியான, பொது ஸ்தாபனங்களில் இத்திரக வழங்கப்பட்ட திற்புகளின் திராக சிந்திரோ மிகுதி திறவத்த தேசிய பாதுகாப்பு திறவத்திற்கு வழங்கவல்லம். தொடர், செய்பா, கொக்கியல், தாயாறு பகுதிக்கிட்டு து சிக்கல குடியேற்றயாசிக் கட்டுப் புரிந்த உதவிகளில் சிறு விதத்தைத் தா லும் திராணிய கிட்டுக்கொளவ அடிவகுடித்த தொடரில வாய்ப்பின இத்த தமிழ்மக்களுக்கு வழங்க மறுத்தலாம்.

1984ம் திடியாண்டிற்கு முயல் தீய மாவட்டத்திற்கு உலக சிந்திரகைப்பட்ட அடித்திற திறவ நேரடியாகக் மேசிய பாதுகாப்பு திறவத்திற்கு வழங்கவல்லம்.

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமான முயல் தீய இனம் குருத்திர மக்களுக்கு யல் பெறத்தொடங்கிய திறவ வதற்கு ஏற்ற உதவிகள், அய் தீய தமிழ் மக்களின் தம்கய இத்திய மோசமையகைகளையும் வழங்கவல்லம்.

அத்திரக துயரத்திற்கு ஏன் வழங்கப்பட்ட யாவா, திடுபில் திரியோகத்திடுக லாழம் மோசக செயல் தமையுடன், அவ்வறபடும் இம் மக்களிடையே உருவெயற்றலம். 1983ம் ஆண்டு பென் ன தியாரணத்திற்கு உலகவாடும், அனதப் பிழையாகக் கொண்ட உடையம் உலக திறமைய திற்புறவாகு வதற்காக, தமிழீழப் போராளிகள் (சமூக திறவமையடிக்க உட்பட) பற்றிய தம்கயகளை இராணுவத்திற்குக் குடியேறவல்லம் (அதிராணுவ மாகையறிப்படுத்தப்பட்டது.) உத்தரப்படும அரச வகைக்கொடு அடிவகையப்பொதுப் பானிர தந்திர கொடுக்கவல்லமென் திற்புறத்திறம

தெவ்விரமரமாயி, கொக்குத்தொடுவாய், கொக்கியல், தண்ணீருறிப்பு, பொய்க்கய, குழிமுனை, இவ்வகைய ஆணிய பகுதிக்கிட்டுத் தந்திரவாக கொண்டிய திறம மக்கள் மீண்டும் குடியேறத்தக்கொளிய பொது அநிரத்தையும் ஆதிரமும் கொண்டலம்.

விரட்டியடிக்கப்பட்ட என்டைய குடியேற்றத்தை மீண்டும் ஆடித்தக்கொண்ட குடியேற்ற முழுமையான முயற்சியை செய்து வந்தலம்.

பயத்திற்காக அத்திரக துயிர்போகத்தின் தொடர்த்து கட்டுபட்டலம். (தீயான தீய பன்ற திற்புகள்கு இருத்த காணம் தொடர்)

இதுபோன்ற ஆதாரபுலியான குற்றகாரர்களை அடிப்படைப்பெயெற நாடி விராணிகளை மேற்கொண்டு இக்குக்கு மரண தண்டனை தந்த வேற்றிடுகும் எம்மக்களையம் பிடுக, உலக அத்தவந்திர அறுபகையும் பய சமூக விபராதிகள் தம்பத்தி, பணம், அத்தவது, ஆளுமை, தந்திரோபாயங்கள் போன்ற வழமும் முடிமறைக்கப்படும் தம் விபராத செயற்பாடுகளை மக்களது மனிதர்களை உடைய உலக விடுதலைக்கு உதவினார். ஆனால் பய சமூகாரணிகளின் விடையாக சமூகத்தின் அடித்தவத்திற்குத் தம்கய ஆளுமை சமூக விபராதிகள் தண்டனைக்கிட்டுத் தப்பித்தவையையே இக்குக்கின்றனர். எவ்வெய்தி தம்கய சமூகவிபராதிகள் தமிழீழ மண்ணிற்கு இனங்காட்டவேண்டிய பாசிய பொதுப்பிணர் தமிழீழ விடுதலைய முன்னெடுக்கும் எச்சமூகமும் திராசுரிக்க முடியாது.

கண்ணீர் கதை

மகிழ்ச்சி குரல்
1-03-85.

திருப்பூர், மார்ச் 1
இலங்கையில் தயார் பகுதியில் வெங்கை ராணுவத்தினரின் விவரங்களைத் தீர்ப்பு கொடுக்க முடியாமல் தமிழகம் ஓடி வந்த அகதிகளில் சிலர் திருப்பூர் கோண்டு வரப்பட்டு தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் கூறும் கண்ணீர் கதைகள் தெஞ்சை உலுக்கு வதாக உள்ளது.

மண்டபம் வந்து சேர்ந்த இலங்கை அகதிகளில் 110 3பர் திருப்பூர் நகருக்கு கொண்டு வரப்பட்டனர். 33 ஆண்களும், 35 பெண்களும், 21 சிறுவர்களும், 21 சிறுமிகளும் உள்ள இவர்களின் மண்டபத்தில் நந்து தனி பங்களில் திருப்பூர் தனி தாளில்தார் 4.சி. தடராஜன் அழைத்து வந்தார்.

அவர்கள் தங்க திருப்பூர் நகர மண்டப கட்டிடத்தில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அந்த அகதிகளை மக்கள் குரல் நிரூபர் சந்தித்து பெரிமூர் அப்போது, அவர்கள் கூறிய சேகக் கதைகள் நெடுசை உடுக்குவதாக இருந்தது.

சிங்களவர்
கொடுமையால்
வியாபாரம்

பறி போனது
சிங்களவர் அட்டிழியத் தால் 30 வகுமமாக செய்து வந்த மரிகை வியாபாரம் நடுத்திய போனது என்று கண்டியை அடுத்த மாதத்தையே சேர்ந்த அரியநாயகம் (வயது 60) உடுக்குமுடல் கூறினார். மரிகை வியாபாரத்தை விட்டு விட்டு நெடு குருவாடு வியாபாரம் செய்ததாகவும்

அதுவும் சரிமில்லாமல் வாழ வழியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டதாகவும் அவர் கூறினார். மண்டலியை 4 பிள்ளைகளும் அழைத்துக் கொண்டு அவர் தமிழகம் ஓடி வந்து விட்டார்.

அரசு ஊழியர்
குடும்பம்
மன்னார் என்ற ஊரில் இலங்கை மீன் கார்ப்பரேஷன் அலுவலகத்தில் மாதம் ரூ. 650 சம்பளத்துக்கு வேலை பார்த்தவர் எஸ். பாலசுந்தரன். இவருக்கு திருமணமான ஒரு ஆண் குழந்தையும், ஒரு பெண் குழந்தையும் இருக்கிறார்கள். சேர்ந்த விடும் இருக்கிறதாம்.

தமிழர்கள் ரொட்டியும்
விட்டியும் சிங்கள ராணுவத்தினர் சில இரக்கமின்றி கூட்டும் தாக்கியும் கொல்கிறார்கள். அதை கண்ட அடுதி உயிர் பிழைத்து கொள்ளவே தமிழகம் ஓடி வந்ததாகவும் பாலசுந்தரன் கூறினார்.

அகதியான
தொழில் அதிபர்
யாழ்ப்பாணத்தை அடுத்த ஓட்டு மடம் என்ற ஊரில் குளிப்பானம் விற்பனை செய்து வந்தவர் சு. ஏகாம்பரம். மாதம் ரூ. 3 ஆயிரத்திற்கு மேல் வருமானம் பெற்று வந்தார். அவரும் குடும்பத்துடன் தமிழகம் ஓடி வந்து விட்டார்.

அவர் கடை வைத்திருந்த பகுதியில் இருந்த ரூ. 5 வட்டம் மதிப்புள்ள 140 கடைகளை ஒரு நாள் சிங்கள ராணுவத்தினர் அழித்து விட்டார்கள். அதில் ஏகாம்பரத்தின் அன்றாடம் உணவுகளைக் காண முடியாது

மதிப்புள்ள கடைகளும், வீடும் சேதமடைந்ததாக ஏகாம்பரம் கூறினார். ஆண்டளர் குளத்தை சேர்ந்தவர் கணேசன் (வயது 46) டிராக்டர் டிரைவரான இவர் மாதம் ரூ. 700 வரை சம்பளத்து வந்திருக்கிறார். அவர் பிராயத்தினர் ஒரு முறை சிங்களவர் புதிந்து தமிழ் பெண்களை கற்பித்து சென்றிருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு அங்கிருக்க பயந்து கணேசன் குடும்பத்துடன் ஓடி வந்திருக்கிறார்.

உயிலின் குளத்தை சேர்ந்தவர் நடுவேல்வரன் (வயது 42) மனைவியையும், 4 பெண் குழந்தைகளையும், 1 ஆண் குழந்தையையும் அழைத்து கொண்டு இந்தியா ஓடி வந்திருக்கிறார்.

அவருடைய தம்பி பெயர் அனானந்தம் (வயது 18). அவர் விடுதலை புலிகள் இயக்கத்தில் பணியாற்றி வந்திருக்கிறார். அவரை சிங்கள ராணுவம் கட்டுக் கொன்றிருக்கிறது. அவருடைய சடலத்தைக் கூட பார்க்க முடியாமல் தாம் உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று தமிழகம் ஓடி வந்ததாக நடுவேல்வரன் கூறினார். பெசாலை பகுதியில் மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த 10 ஆயிரம் தாய் மான்கள் பாதிக்கப்பட்டன எனதாக தங்கரத்தினம் (வயது 26) என்பவர் கூறினார்.

திருப்பூர் கோட்டாட்டி அலுவலக அதிகாரி வி.எஸ். கதிரவேலு, தாளில்தார் கே. சுப்பிரமணியம், துணை தாளில்தார் குருவணசாமி, தண்டாணி ஆகியோர் இலங்கை அகதிகளைக் கொண்டிய வசதிகளை செய்து கொடுத்தார்கள்.

இலங்கை அகதி கண்ணீர் பேட்டி

தாராபுரம் மார்ச் 10

அக்காள் அண்ணன் மற்றும் 11 நண்பர்களை என் கண் எதிரே ராணுவம் சுட்டுக் கொன்றது என்று தப்பி வந்த இலங்கை அகதி கூறினார்.

சிங்கள ராணுவத்தினர் கொடுமைக்கு பயந்து இலங்கையில் இருந்து ஏராளமான தமிழர்கள் அகதிகளாக தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த வண்ணம் உள்ளனர். இந்த அகதிகளில் 82 பேர் தாராபுரத்துக்கு வந்து உள்ளனர். இவர்களில் ஒருவர் புஷ்பராஜ் (வயது 21). சிங்கள ராணுவத்தினர் அட்டிழியம் குறித்து அவர் கூறியதாகவது. எனது தகப்பனார் செல்வராஜ், யாழ்ப்பாணத்தில் நகை கடையும் ஐஸ் கிரீம் கடையும் வைத்து இருந்தார். எனக்கு அண்ணன்களும் ஒரு அக்கா

ளும் உண்டு. நான் 10 வது வகுப்பு வரை படித்து இருக்கிறேன். நகை கடையையும் ஐஸ் கிரீம் கடையையும் எனது அண்ணன்கள் கவனித்து வந்தனர். கல்முனை என்ற இடத்தில் எங்கள் வீடு உள்ளது. அங்கு ராணுவத்தினர் வந்து என் பெற்றோரையும் அண்ணன்களையும் பிடித்து சென்று விட்டார்கள். நான் மட்டும் தப்பி விட்டேன். பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள எங்கள் நகை கடைக்கு சென்றேன். நகை கடையை ராணுவத்தினர் அடித்து உடைத்து குறை

யாடி இடந்தனர். அங்கிருந்த நகைகடையும் கொள்ளையடித்து சென்று இருந்தனர். நல்லும் மற்றும் எனது நண்பர்களும்கூட சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது அந்த யாசுராணுவத்தினர் வந்ததும் நாங்கள் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி பயந்து நடுங்கி கொண்டே நின்றோம். அவர்கள் துப்பாக்கியால் சரமாரியாக சுட்டனர். இவர்களால் நாங்கள் 11 பேர் குறைகுடாய்ந்து பிணமாக மாறினோம். நான் மட்டும் தப்பி ஓடி ஒரு இடத்தில் ஓடி நதிக்கு நதி பார்த்தேன். 11 பேர் பிணங்களையும்

வாரியில் ராணுவத்தினர் ஏற்றிவிட்டார்கள். அந்த இடத்தில் இருந்து ஓட முயன்ற போது ராணுவத்தினர் என்னை பார்த்து விட்டனர். என்னை பிடித்து என் குடும்பத்தினரை அடைத்து வைத்திருந்த இடத்துக்கு இழுத்து சென்று கட்டி போட்டனர். விடுதலைபுலி எங்கு இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டு என்னை அடித்து சித்ரவதை செய்தார்கள். எனக்கு தெரியாது என்று நான்கூறினேன். என் கண் எதிரே அக்காள் சரஸ்வதியையும் அண்ணனையும் சுட்டி வைத்து சுட்டு தள்ளிவிட்டனர்.

தப்பி வரும் தமிழர்கள் நடுக்கடலில் கொலை

சென்னை 5-3-85

அகதிகளை தடுக்க அரசாங்கம்

கொழும்பு, மார்ச் 4—
உயிர் தப்பி கடல்நாட்டுக்கு
அகதிகளாக வரும் தமிழர்
களையும் இலங்கை கடற்படை
வினர் கைது செய்கின்றனர்.
கடந்த 4 நாட்களில் 247 அகதி
களை தப்பிடாமல் பிடித்து
வைத்திருப்பதாக இலங்கை
கடற்படையினர் கூறினர்.
இந்த அகதிகள் யாழ்ப்பாணம்
காவல் நிலையத்தில் வைக்கப்
பட்டுள்ளனர்.
நேற்று 13 அகதிகள் நடுக்
கடல் கடட்டுக் கொல்லப்பட்ட
தாகவும் 3 படகுகளில் வந்த
140 அகதிகள் பிடித்துச் செல்லப்
பட்டதாகவும் தமிழர் இக்கிய
வீடுதலை முன்னணித் தலைவர்
செவதிதம்பரம் இன்று தெரிவித்
தார். வெளியேறும் அகதிகளை
திட்டமிட்டு அச்சுறுத்தும்
செயல் தொகு என்றார் அவர்.
ராணுவத்தின் மீரட்டலுக்
கும் கொடுமைக்கும் அச்சி
உயிர் தப்பினால் போதும்
என்று, உடமைகளை விட்டு
விட்டு ஏராளமான தமிழர்கள்
வெளியேறி வருகின்றனர். இது
வரை 12000 பேர் தமிழகம்
வந்துள்ளனர். சிங்களவர்
களுக்கு இவர்களுடைய வீடு,
நிலங்களை சொந்தமாக்கி குடி
பேற்றும் செய்யும் முயற்சியில்
ராணுவம் மும்முரமாக ஈடு
பட்டு வருகிறது.
மீரட்டப்பட்ட தமிழர்கள்

அகதிகளாக இந்தியாவுக்கு
மிக அதிக எண்ணிக்கையில்
சென்று விட்பால் இணைப்பிற்
சென்று இந்தியா தலையீடு
வதற்கு நியாயமான காரணம்
கிடைத்துவிடும் என்று
இலங்கை அங்கீகரித்து. இது
னால் அகதிகளை வெளியேறா
மல் தடுக்கும் முயற்சியில் ராணு
வம் சில நாட்களாக ஈடுபட்டு
வருகிறது. அகதிகள் பிடிக்கப்
பட்டு காவல் நிலையத்திற்கும்
ராணுவ முகாம்களுக்கும்
கொண்டு போகப் படுகின்ற
னர். அவர்களுக்கு என்ன நேரி
டும் என்பது தெரியவில்லை.
தனது கொடுமைகளை திசை
திரும்ப, அகதிகள் வெளி
யேறுவதற்கு தமிழ்த் தீவிர
வாதிகளே காரணம் என்று
இலங்கை கூறி வருகிறது. எங்
களைச் சேர்ந்தவர்கள் அகதி
யாக வெளியேற தீவிரவாதி
களின் அச்சுறுத்தலே காரணம்
என்று சில தமிழர்களை
சொல்ல வைத்து அதை ரூப

சென்ற ஆண்டு பரவா
முதல் அகதிகள் தமிழகத்துக்கு
அதிகமாக செல்ல ஆரம்பித்த
னர். வடக்கு கடலோரப்பகுதி
யில் வசிப்பதையும், மீன்பிடிப்
பதையும் அரசு தடை செய்த
பிறகு ஏராளமான மீனவர்கள்
கொம்பத்துடன் சென்று
பெரண மன்னார், பெசாலை
பகுதிகளிலிருந்து 13 ஆயிரத்
திற்கும் மேற்பட்ட அகதிகள்
சென்றுள்ளனர். இலங்கை
கடற்படையின் செயலால்,
உயிர்தப்பி தமிழகம் செல்லும்
அகதிகளை எண்ணிக்கையும்
இனி குறைக்கப்படும்.
இதனிடையே, சிங்கள புத்த
தலைமை குருமார்கள் முன்
னாள் பிரதமர் சிரிமாவோ
பண்டார நாயகாவுக்கு குடியு
ரிமை வழங்கவேண்டும் என்று
ஜெயவர்த்தனாவை சந்தித்துக்
கூறியுள்ளனர். தீவிரவாத
சிங்களரான முன்னாள் அமைச்சர்
சிரிமாதாபு மீதான
குற்றச்சாட்டுகளை வாபஸ்
பெறுமாறும் அவர்கள் வற்
புரித்தனர்.
இலங்கையின் மிகப் புனித
மான புத்த ஆலயமாகக்
கருதப்படும் அண்டியில் (புத்த
நிபா) வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற

இடம்) சந்தானந்த மகாநாயக
எனும் மதகுருவின் தலைமை
யில் நடைபெற்ற கூட்டத்திலும்
இந்த கோரிக்கைகள் வலி
யுறுத்துப்பட்டன.
குடியுரிமை இல்லாத போதி
லும் கச்சத்திவு பிரச்சனை
தோட்டத் தொழிலாளர்
பிரச்சனை ஆகியவற்றிற்கு தீர்வு
காண்பதிலும் இந்தியாவுடன்
நல்லுறவு இருக்க வேண்டும்
என்பதிலும் பண்டார நாயகர்
அக்கறை காட்டி பேசி வந்தார்.
உரிமைகளை திரும்பவும்
வழங்கி இணைப்பின்மையினைத்
தீர்ப்பதற்கு அவரைப் பயன்
படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்
என்று புத்தமத குருமார்கள்
வலியுறுத்த ஆரம்பித்த
லட்டினர்.

அகதிகள்

இலங்கையில் எங்கள்
கைக்கு அரசாங்கமேற்புள்ள
உயிர்வாழும், வட்டக்கடல்
சாத்தலங்குளம், வரம்பு கடற்
தாண்டி, பரப்பாள் கண்டல், வங்க
காலை போன்ற ஊர்கள்
அனைத்தையும் சிங்கள ராணு
வத்தினர் தீயிட்டு கொளுத்தி
போட்டுக் கொள்ளுதல்
செய்துவிட்டு அங்கிருந்த
பேரூட்கள் அனைத்தையும்
கொளுத்திவிட்டனர்.
மேலும், விட்டார்கள்.
குற்றங்களுக்கும், பெரிதும்
கொளையும் கட்டு வீழ்த்தி வரு
கின்றனர்.
மார்ச்சின் என்ற மற்றொரு
மீனவர் கூறுகையில் மொத்தம்
மீனவர்க்கும் தொழிலை இலங்கை
கையில் செய்ய முடியாமல் விட்ட
தென்னாங்கு அடைப்பட்டு
வருவது போல் தேடி வந்து

சிறப்பும், பி. 22—
சிறப்பும் பகுதிக்கு இலங்கை
தமிழ் அகதிகள் 240 பேர் வந்த
தள்ளனர். இவர்கள் வலியுறு
படுகின்றனர். ஆகிய ஊர்
களில் உள்ள புயல் பாதிப்பை
கட்டித்தீரல் முகாமிட்டு இருக்
கின்றனர்.
கிள்ளை முகாமில் 35 குடும்
பத்தைச் சேர்ந்த 174 இலங்கை
தமிழ் அகதிகள் இருக்கிறார்
கள். இவர்களில் 60 பெண்
களும், 48 குழந்தைகளும் இருக்
கின்றனர். இந்த பொசாலை
உள்ள இலங்கை பொசாலைப்
சேர்ந்த ஆவந்தா குறும்பு என்
பலர் கூறுகையில் இந்த முகா
மில் உள்ள அனைத்து தமிழ்
அகதிகளும் மீனவர் சமுதாய
யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்
ஆவார்கள். நாங்கள் 40 படகு
களில் இலங்கையிலிருந்து தப்
பித்து ராமேஸ்வரம் வந்தோம்.
இலங்கையில் எங்கள்
கைக்கு அரசாங்கமேற்புள்ள
உயிர்வாழும், வட்டக்கடல்
சாத்தலங்குளம், வரம்பு கடற்
தாண்டி, பரப்பாள் கண்டல், வங்க
காலை போன்ற ஊர்கள்
அனைத்தையும் சிங்கள ராணு
வத்தினர் தீயிட்டு கொளுத்தி
போட்டுக் கொள்ளுதல்
செய்துவிட்டு அங்கிருந்த
பேரூட்கள் அனைத்தையும்
கொளுத்திவிட்டனர்.
மேலும், விட்டார்கள்.
குற்றங்களுக்கும், பெரிதும்
கொளையும் கட்டு வீழ்த்தி வரு
கின்றனர்.
மார்ச்சின் என்ற மற்றொரு
மீனவர் கூறுகையில் மொத்தம்
மீனவர்க்கும் தொழிலை இலங்கை
கையில் செய்ய முடியாமல் விட்ட
தென்னாங்கு அடைப்பட்டு
வருவது போல் தேடி வந்து

அந்த மொத
வங்குள்ள குடும்ப பெண்களையும்
குடும்பத்தினரையும் அடித்து
வீற்று, அந்த
பணத்தைக் கொண்டு உயிர்
ராணுவத்தினரின் தாக்குதல்
நாளுக்கு நான் அங்கிருந்து வந்து
வருகிறேன். ஆசையால் தான் தமிழ்
கத்திற்கு ஓடிவந்தேன். இலங்கை
கையில் சகஜ நிலை ஏற்பட்ட
தும் நான் அங்கே மீண்டும்
புகை இருக்கிறேன். இங்
கும் அகதிகள் அனைவருக்கு
சொந்த வீடு நிலம்
இலங்கையில் உள்ளது. அவை
கள் எனது ஆயிரம் என்று
எங்கள் குடும்பம் உள்ளது. எனது
மகளைக் கூறியேன்.
இலங்கை அரசின் விசேஷபத்த
தூறியல் ஆசிரியையாக
வெள்ள பார்த்து வரும் பிடுகோ
மீனா (30) என்பவர் கூறுகையி
ல் நான் மாதம் சூன் 1, 800
சம்பளத்தில் வெள்ள பார்த்து
வந்தேன். சிங்கள ராணுவத்தின்
விசை அட்டகசம் தாங்க
புடியாளரில் ஓடிவந்து விட்டேன்.
எனது தாயார் மற்றும்
சகோதரிகளும் இலங்கையில்
இருக்கிறார்கள். அவர்கள்
எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள்
என்று எனக்கு தெரியவில்லை.
எனக்கு இன்னும் திருமணமாக
வில்லை. நான் இங்கு இருக்க
என் மனம் இடம் கொடுக்க
வில்லை. மீண்டும் இலங்கைக்கு
செல்ல வேண்டும். எங்கள்
இடைய நடைகள், மற்றும்
பாத்திரங்கள், பணங்களையும்
பெட்டியில் வைத்துப்பூட்டியுமிக்க
கும் புதைத்துவிட்டு நான் மட்டு
மும் தப்பிவந்து இங்கே வந்தேன்.

சிறப்பும், பி. 22—
சிறப்பும் பகுதிக்கு இலங்கை
தமிழ் அகதிகள் 240 பேர் வந்த
தள்ளனர். இவர்கள் வலியுறு
படுகின்றனர். ஆகிய ஊர்
களில் உள்ள புயல் பாதிப்பை
கட்டித்தீரல் முகாமிட்டு இருக்
கின்றனர்.
கிள்ளை முகாமில் 35 குடும்
பத்தைச் சேர்ந்த 174 இலங்கை
தமிழ் அகதிகள் இருக்கிறார்
கள். இவர்களில் 60 பெண்
களும், 48 குழந்தைகளும் இருக்
கின்றனர். இந்த பொசாலை
உள்ள இலங்கை பொசாலைப்
சேர்ந்த ஆவந்தா குறும்பு என்
பலர் கூறுகையில் இந்த முகா
மில் உள்ள அனைத்து தமிழ்
அகதிகளும் மீனவர் சமுதாய
யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்
ஆவார்கள். நாங்கள் 40 படகு
களில் இலங்கையிலிருந்து தப்
பித்து ராமேஸ்வரம் வந்தோம்.
இலங்கையில் எங்கள்
கைக்கு அரசாங்கமேற்புள்ள
உயிர்வாழும், வட்டக்கடல்
சாத்தலங்குளம், வரம்பு கடற்
தாண்டி, பரப்பாள் கண்டல், வங்க
காலை போன்ற ஊர்கள்
அனைத்தையும் சிங்கள ராணு
வத்தினர் தீயிட்டு கொளுத்தி
போட்டுக் கொள்ளுதல்
செய்துவிட்டு அங்கிருந்த
பேரூட்கள் அனைத்தையும்
கொளுத்திவிட்டனர்.
மேலும், விட்டார்கள்.
குற்றங்களுக்கும், பெரிதும்
கொளையும் கட்டு வீழ்த்தி வரு
கின்றனர்.
மார்ச்சின் என்ற மற்றொரு
மீனவர் கூறுகையில் மொத்தம்
மீனவர்க்கும் தொழிலை இலங்கை
கையில் செய்ய முடியாமல் விட்ட
தென்னாங்கு அடைப்பட்டு
வருவது போல் தேடி வந்து

சிதம்பரத்தில் தமிழர்

ஹெலிகாப்டர் பறந்து வந்து தாக்கும் கொடுமை

முகம்மா 1951-53 85
கொடும்பு, மார்ச். 5:

கடந்த 4 நாட்களில் இலங்கையிலிருந்து
இந்தியாவுக்கு தப்பிச் செல்ல முயன்ற 247
இலங்கை தமிழர்களை தடுத்து நிறுத்தியதற்கு
இலங்கை கடற்படை அறிவித்துள்ளது.

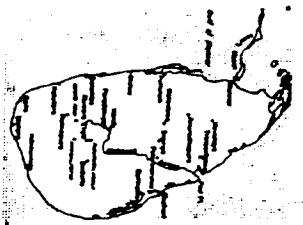
ரூயிற்றுக்கிழமையன்றிரவு இந்தி
யாவுக்கு தப்பியோட முயன்ற 140
இலங்கை தமிழர்களை பிடித்து யாழ்ப்ப
பாணம் போலீசிடம் ஒப்படைத்ததாக
இலங்கை கடற்படை அதிகாரி ஒருவர்
தெரிவித்தார்.

பாக்கலத்தியை கடக்க
முயன்ற மற்று 107 தமிழர்
கள் அடங்கிய ஒரு கலாவுடி
சையும் தடுத்து நிறுத்தியதாக
அந்த அதிகாரி மேலும் கூறி
னார்.

சென்ற சிப்ரவரி மாதம்
5-ந்தேதியிலிருந்து தொட
டர்ந்து நாள்தோறும் நூற்றுக்க
ணக்கான இலங்கை தமிழர்
கள் இந்தியாவுக்கு தப்பிச்
செய்து வருகின்றனர். இவர்க
ளில் பெரும்பாலானவர்கள்
இலங்கை தமிழ் மீனவர்கள்
குடும்பங்களாகும். இலங்கை
வடக்கு பகுதியில் கள்ளா
ணிப்பிக்காக ஆயில்லாத பிடு
தியாக ஆக்குவதில் இலங்கை
அரசு தீவிரமாக முனைந்ததை
யடுத்து அங்கு வளிக்கவும்
இலங்கை தமிழ் மீனவர்களும்
அவர்களது குடும்பங்களும்
செல்லின்றனர்.

14 ஆயிரம் அகதிகள்

இதுவரை 14 ஆயிரத்து
32 அகதிகள் ராமேஸ்வரம்
வந்து சேர்ந்துள்ளனர். நேற்று
61 குடும்பத்தை சேர்ந்த 326
பேர் வந்தார்கள்.
மண்டலம் டிபார்சர்.

அவர்களுக்கு வேண்டிய வச
திகள் அனைத்தும் செய்து
கொடுக்கப்படுகின்றன. மண
பயத்தில் ஒரிரு நாட்கள் தங்கி
இருந்து விட்டு மீண்டும் அவர்
கள் பல்வேறு மாவட்டங்க
ளுக்கு வந்து பங்களிப்ப
அனுபவம் வைக்கப்படுகிறார்
கள்.

இப்படி தப்பி வருபவர்க
ளையும், இலங்கை ராணுவம்,
ஹெலிகாப்டரில் பறந்து
வந்து இவர்களை அங்கிருந்து
போக விடாமல் தொடர்ந்து
தடுகிறார்கள். ஒப்பாக்கி
குடும்ப நடத்துகிறார்கள்.
இருந்தபோதிலும் எப்படி
யோ சிங்களவர்களின் கண
னில் மண்ணை தூவிவிட்டு
தமிழகம் வந்து விடுகிறார்கள்.
தமிழகம் எல்லை வரை பயத்
துடன் வரும் அவர்கள், தமிழ்
க மண்ணை மிதித்தபின் தான்
நிம்மதி பெருமூச்சு விடுகிறார்
கள்.

ஆயுதம் தாருங்கள் தாயகம் திரும்புகிறோம்

ராமநாதபுரம் சிப். 18—
இலங்கைக் கடற்படை
யினரின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி
மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கச் செல்
வாமல் இருப்பதால் ஆண்டுக்கு
270 கோடி புரளக்கடிய
மண்ணார் வளன்கூடா மீன்
பிடிப்புத்தொழில் மோசமாக
புரளிக்கப்பட்டுள்ளது.
சுடந்த 2 மாதங்களில்
செல்லவில்லை.

முதல் யாரும் மீன் பிடிக்கச்
செல்லவில்லை.
இந்தப் பகுதியில் சாதாரண
மாக 1500 ஏக்கர்ப்பட்டிகள்
மீன் பிடிக்கச் செல்லும் நல்ல
ஏற்றுமதி வருமானத்தை
கிடைத்தும் இரால் மீன்கள்
இங்கு அங்கும் உள்ளன.

இலங்கைக் கடற்படை இங்கு
வாரும் அகதிகளிலும் மீனவா
ர்கள் அங்கும் உள்ளனர்.
கடலில் மீன் பிடிப்பதற்கு
இலங்கை ராணுவம் தடை
விடுத்து விட்டதாகவும் மீனிட்
செய்வவர்கள் கட்டுக் கொள்
வப்படுவதாகவும் அவர்கள்
தங்கள் கையைக் கூறினர்.
மாதிரி கைகளை மீனவர்கள்
இந்திய எல்லைக்குள் புகுந்து
மீன் பிடிக்கவும் அனுமதிக்கப்
படுகிறார்கள் என்றும் அவர்
கள் தெரிவித்தனர்.

இலங்கை ராணுவம் எங்
களை வீடுகளை கிட்டுத்து விரட்டி
விட்டது. நாங்கள் தப்பித்து
இந்தியாவுக்கு. அகதிகளாக
வருவதற்கு இலங்கை கடற்
படை அனுமதித்தது. எங்கள்
எசுகளில் ஆயுதம் கொடுக்கக்
டுக்கொல்ல வேண்டும் என்று
மண்டலம் முகாமுக்கு என்று
திரும்ப கா.கா.தே.கா தலைவர்
முனி சீனத்தவிடம் அகதிகள்
உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறினர்.

PHOTOGRAPH BY GEORGE FRANCE

EXODUS

SPECIAL REPORT/K P SUNIL

They are not human beings," wailed an aging woman. "They are brutes....worse than animals....man-eaters...." She was not airing a personal opinion. But voicing the sentiments of thousands of others, who, like her, have braved innumerable hazards during a perilous cross-over from the island republic of Sri Lanka to the more hospitable shores of India. They are Tamils. Sri Lankan citizens who have lived for ages on that country's soil. People with no roots here, now looking up to India for asylum on humanitarian grounds. Refugees from the violence and repression directed against them by the Sinhalese people and the Sri Lankan government through its security forces.

Every day, thousands of terrified Tamils flee Sri Lanka.

Traumatized by the genocide unleashed by the army, and a cruel civil war that has scarred the emerald isle and taken the republic to the very brink, these people have abandoned their homes and homesteads, painfully built over the years.

Their destination is across the Palk Straits. In India. Where they seek refuge and hope to rebuild their shattered lives. In the process, these refugees have created a situation not unlike the Bangladesh crisis. K P Sunil reports from Rameswaram on the boat people.

Rameswaram, a small coastal town in Tamil Nadu, is teeming with thousands who cross over in large numbers each day. In little fibre glass boats. In precarious country vessels. In large motorised launches. Entire villages of Tamils—old men and women, youth, children—are all coming to India, bearing marks of months of agony and suffering. The trauma, both physical and mental, is there for all to see in their drawn faces and hunted looks. For they are people who have witnessed their womenfolk being raped. People who have seen their kith and kin tortured and killed. People who have lost their all to the marauding Sinhalese mobs and military. Victims of an ethnic conflict that has converted Sri Lanka from a soothing Shangri-

La on the Indian Ocean to a maelstrom of violence.

Forty-five-year-old Parvathy looks much older. She used to work as a maid in a rich Tamil's house near Pesaalai in north-western Sri Lanka. She was deserted by her husband years ago, soon after their daughter Lakshmi was born. Lakshmi is now 16 years old. Last month as the two were working in the kitchen they were shocked to see the house suddenly filled with army men. (The men were away at work.) The jewans pushed away the children, trampled on them with heavy regulation boots and set about gang-raping the women. Parvathy and Lakshmi, unnoticed in the kitchen, jumped out of the window and ran away. Parvathy, thereafter, became a nervous wreck. She was scared stiff to even venture close to her employer's house and does not know what happened to them. Lakshmi and she starved for days without work. And when neighbouring fishermen started talking of escaping to India, managed to join them and cross over in a little plastic boat—meant for 6 persons into which over twenty had got in. They had absolutely no belongings and looked up to India—its people and government—for help. "I will never go back," she shouts out emphatically. "I will not go back even if things become quiet there. I would rather lead a poverty-stricken life in India. I am willing to work. If you people try to send me back to Sri Lanka I will run away."

Sarojini, clutches an empty plastic bag to her bosom. It is the only possession she has in this world. Until recently she had been an agricultural worker in the village of Maanthai barely 10 kilometres from Mannar. Only four kilometres away from Maanthai is an army camp. The scene of several horrendous deeds. Sarojini was returning home from the fields one evening. With her was her 14-year-old nephew. As they stopped at a wayside shop for a drink, they heard the sound of approaching army jeeps. One of which screeched to a halt in front of the shop. An armyman in uniform jumped out and came towards them. He shouted at the boy to hold out his hands, palms facing upwards. There were calluses on the palms, the gain of toil on the fields. The armyman felt these. "So you are a little Tiger cub, are you?" he thundered. The boy stuttered a denial. Reaching into the shop the man took out a soda water bottle. He broke it against a railing and using its sharp edges gouged out the screaming boy's eyes. He swooned in a pool of blood. None of the passers-by dared to help—the other armymen stood waiting for exactly such a move, guns in their hands. Sarojini passed out. When she regained consciousness she learnt that the boy had bled to death. The boy had been her only relative.

There were rumours that some

Parvathy, a maid-servant

"I will never go back to Sri Lanka even if things become quiet there. I would rather lead a poverty-stricken life in India. I am willing to work. If you people send me back to Sri Lanka I will run away."

"I have lost my only relative. I will never go back. The place is a mad house. The people are raving lunatics. If you people don't want us here in India, shoot us. Kill us. But please don't send us back."

Sarojini, a farm labourer

Yograj Nanattan, a fisherman

"I shall go back when peace returns. I shall start my fishing operations once again. But all of us look up to India now. You have to ensure that peace returns to our land. Our boys, the Tigers are fighting to make our land free."

persons in the fishing village of Pesaalai some distance away were likely to make a break for safety. To India. Sarojini walked all the way to Pesaalai. And from there managed to get into a boat bound for India. She landed at Rameswaram, clutching a little plastic bag to her bosom—her only worldly possession. She shudders at the thought of going back. "Never," she shrieked. The place is a mad house. The people are raving lunatics. If you people don't want us here in India, shoot us. Kill us. But please don't send us back." But not all refugees wish to stick on here. There are others who are willing to go back when normalcy returns. When the atmosphere of fear is removed. People like forty-year-old launch-owner Yograj Nanattan of Pesaalai for instance.

Yograj is a reasonably well-to-do fisherman. He had been scared by the atmosphere of doom that hung over the entire Tamil area. And so he moved with his family to India. In his own motor launch. Carrying with him all his movable possessions including a colour T V set. He had been unaffected by the riots until recently. But then the Sri Lankan authorities issued an order. No fishermen could go fishing more than 100 metres from the shore. Those violating the order were shot by the navy. This order virtually strangled the fishing community who had to live without a catch for days. All their meagre savings had been used up and the only way out was to flee the country. Yograj started in his launch. In addition to his family members, there were about thirty others, mainly fishermen, who worked under him. "I shall go back when peace returns," says Yograj. "I shall start my fishing operations once again. But all of us look up to India now. You have to ensure that peace returns to our land. Our boys, the Tigers, are valiantly fighting to make our land free. We want India to support them. That is all we ask from you." When asked about his opinion of India, Yograj was philosophical. "Well, the people here are good...very kind. The government is also doing its bit for us, though not much. They are only giving us some utensils, a mat and some other basic articles. You see, I am a reasonably well-to-do person there and am accustomed to much more. I am not asking for luxuries but your government could do a bit more for us." He is indifferent about India's own impoverished economy. He waves aside the large body of Indians who exist below the poverty line. "We have suffered a lot. We have lost everything we possessed. You should help us."

Fortunately, not all the refugees are dissatisfied with the treatment meted out to them. "We are refugees," says Selvaraj a shop-owner from Talaimannar. "We have been virtually chased away from our own

Selvaraj, a shop-owner

"We are refugees. We have been virtually chased away from our land and should be prepared to face anything here. The Indians have been very kind to us. We will not overstay our welcome."

Eujeniu Kulas, a 27-year-old youth

"Young men cannot walk the roads of Sri Lanka. They think that all young Tamils are Tigers and terrorists. The Tigers are gaining in strength and the Sinhalese are terrified of them."

land and should be prepared to face anything here. The Indians have been very kind to us. We will not overstay our welcome. We have come here only because of the military excesses against us and are quite willing to go back as soon as northern Sri Lanka becomes peaceful."

Selvaraj too had a tale of woe to narrate. He had been a shop-owner in Talaimannar dealing in varied goods from provisions to cosmetics. He had under him a number of Tamil boys to mind the shop. He recalls that last December some army personnel came to his shop. They asked him and his boys to show them their identity cards, which, when shown, they promptly tore up. Then they started beating the boys with belts and laathis claiming they were Tigers. They hit Selvaraj accusing him of harbouring dangerous terrorists in his shop. And finally departed taking one of the boys with them. It was later learnt that this boy had been taken to the Talaimannar military camp for terrorists, reputed to be one of the worst places of torture in the land.

Selvaraj, making use of several political connections, ultimately obtained an order from President Jayewardene himself permitting him to visit the boy. Brandishing the order, Selvaraj went to the dreaded camp. The authorities, on seeing the letter, asked him to first sign a document stating that he had met the person concerned. Then they asked him to leave. "I have got an order from the president saying that I can meet this boy. So you must let me see him," he demanded. "Yes," laughed the officials. "And we have got it, in your own handwriting that you have already seen him. Now you may go." Realising the futility of the

situation Selvaraj went away. Two days later a military jeep stopped outside Selvaraj's shop. The body of the boy was thrown out of it and the vehicle sped away. Selvaraj was struck dumb. He deserted his shop and with his family and employees went to Pesaalai. From there, he obtained seats in a launch at the rate of Rs 50 per head, and fled to India. "I liked Sri Lanka," he says. "My business was good. And I shall be happy to go back as soon as peace returns to the place. Until then, we are at your mercy."

Eujeniu Kulas, a 27-year-old youth was one of the most vociferous of the refugees at Mandapam. "Young men cannot walk the roads of Sri Lanka," he said. "They think that all young Tamils are Tigers and terrorists. The Tigers are gaining in strength and the Sinhalese are terrified of them. The army and police are unable to accomplish anything against the terrorists. That is why they are directing their wrath against us. We are innocent. But we are Tamils. Even children are not spared. Children, they say, are the

Tigers of the future. In Mannar, some months ago they rounded up about 10 boys, and herded them in a truck to a nearby camp. They disappeared thereafter. According to information received from Tamils who have managed to escape from the camp the boys were bundled in gunny bags and set afire. Alive. Using petrol and old car tyres. This is how cruel they are. A pregnant woman was accosted on the streets by a police petrol. "You have a Tiger cub inside you. We will finish him," they shouted. They slit the woman's stomach with knives. The woman screamed. She bled to death in front of several persons. But none dared to come to her help. We could not stand it any longer. We did the only thing we could do—cross over to India. We will go back. We will work hard and make our land the best in the world. We are capable of that. But first we should have a land which we can call our own. Our boys (the Tigers) are doing their best to make this dream come true. And we also look up to you Indians for help. Don't believe a word of what

they say over the Sri Lankan radio. Except the time mentioned at the beginning of a programme all the rest are blatant lies."

A Royton was an 18-year-old student at the St Xavier's College in Mannar. He is today a refugee in the Mandapam camp, having given up his studies to flee to India. To be away from Sinhalese atrocities. "We are not safe even in the college chapel," he says. "A Tamil father in the chapel of a neighbouring college was killed by army men within the holy precincts itself. His crime was that there were several boys in his room. They were his students. But the army men claimed that they were terrorists. These boys were brutally tortured. And shot dead. They first slit the veins on their forearms with blades. They started bleeding and screaming in pain and fear. Then they were lined up against a wall and shot. They are inhuman, these army personnel. I ran away from my hostel. I walked for three days through the jungles, avoiding the main roads which are used only by army vehicles. I went to Talaimannar where my father is a revenue official in the government. He took me and my younger sister to Pesaalai from where boats were going to India. He stayed back with mother and sent us in one of them. We now look up to you to bring our parents safely across."

A Royton, a student

"A Tamil father in the chapel of a neighbouring college was killed by army men within the holy precincts itself. His crime was that there were several boys in his room."

Dharmakulasingham is a journalist. The Mannar district correspondent for two Sri Lankan Tamil newspapers—the Colombo-based *Dhinaspathi* and the Jaffna-based *Eelanedu*. He has crossed over to India by boat from Pesaalai with his wife, Jeevabhavani, and his two daughters. As a journalist he

Monica Croos and her newborn baby

One woman, Monica Croos, had already delivered a baby boy at the Mandapam camp hospital. The number of pregnant women in the camp is so large that an entire block has been set aside for them.

Left to an uncertain fate

The internal problem of Sri Lanka has suddenly become an Indian dilemma. Every refugee is being fed for a few days at state expense. This is certainly going to be a major drain on the economy.

had been in close touch with the Sri Lankan situation and was able to provide a comprehensive picture. "It all started with the Tigers' attack on the Chavakachcheri police station near Jaffna in the third week of November, last year. It completely destroyed the morale of the Sri Lankan armed forces. Ever since they have been trying to regain their confidence. By attacking innocent Tamils all over the place. They are too scared to take on the Tigers. All the so-called terrorists shot by the police and army are actually innocent Tamil youths. When the parents of those killed came forward to receive the body of their dead son, the authorities made them sign a paper stating that they were receiving the body of their son who was a terrorist—a Tiger. Most people were uneducated and used to sign the paper without even knowing the contents. Then flourishing this signed statement the officials periodically visit the houses of the victims saying that they suspect more terrorists to be hidden there. They harass and rape the women and torture the children. And shoot anyone who dares to protest.

"You people will shudder at some of the atrocities and tortures perpetrated by those lunatics. They used to line up small school boys on the ground and trample them. And rejoice as the poor chaps scream and writhe in pain. Youths are herded into large gunny bags and sewn up. Then they pour petrol over the bundle and burn it along with its live contents. Women are beaten up mercilessly and gang-raped. After their lust has been satisfied they were shot like dogs. Many people, unable to tolerate the atrocities any longer fled to the jungles. Then the army helicopters come into operation.

They spray acid over the forests. This begins to burn the skin and unable to stand it any longer the people come out of the forests only to be shot by waiting troops.

"Most of us who have come to India have experienced little difficulty on the way. Nobody tried to intercept us. Maybe the navy wants us to leave Sri Lanka for ever. Then they can loot our belongings and do whatever they want without even a token protest. Also, the fishermen transporting us are experts. They know the lay of the waters extremely well. They brought us along a route which had shallow waters throughout. No navy vessel would dare to come to those areas as they would run into navigational problems and also their vessels may get grounded!"

The internal problem of Sri Lanka has suddenly become an Indian dilemma. Every refugee is being fed for a few days at state expense. They are being supplied with two sarees, two dhoties, uniforms for children, basic utensils, a hurricane lantern, a mat and a blanket (totally valued at over Rs 650 per set.) Fortnightly

doles of Rs 55 for the head of each family and Rs 27.50 for each additional member (slightly less in the case of children), are also being made with which to subsist. Special ration cards are issued and under it they are provided with rice at 57 paise a kilo (market price around Rs 3.50 per kilo) and firewood at 40 paise a kilo (market price Rs 3.00 a kilo). And all this is certainly going to be a major drain on India's tottering economy.

According to Naresh Gupta, the special officer in charge of the refugee camps in Rameswaram and Mandapam, the government is taking steps to avert some of the contingencies by issuing family identity cards (with photographs). "This would enable authorities to identify families at the time of repatriation," he said. Another safeguard taken is to send batches of about 1000 refugees to every district in Tamil Nadu to reduce the concentration of refugees in any one area. But these procedures are again fraught with difficulties. Several hundreds of families had already been de-

spatched to the various districts even before the issue of identity cards. How are they to be enumerated? What can be done to prevent unscrupulous elements from tagging on to the refugees to derive governmental benefits? What is the fate of children who are born after landing in India? (One woman, Monica Croos, had already delivered a baby boy at the Mandapam camp hospital on February 16. The number of pregnant women in the camp is so large that an entire block close to the hospital has been set aside for them.) Also charges of corruption and misappropriation of funds meant for relief work by the officials have been reported to the press by the refugees themselves. In the present uncontrollable situation, what can be done about such charges? These and other posers stare us in the eye and solutions are not easily forthcoming.

In the meantime, the Sri Lankan government has accused India of harbouring terrorists (Liberation Tigers). Of providing them with refuge for conducting training camps. Of providing them with weapons and firearms to be directed against the government. All these charges have been repeatedly and emphatically refuted by the Indian government. And while all these accusations and counter-accusations are going on, more and more innocent lives are being lost. More and more persons are being displaced. India is being swamped with refugees. Persons with Sri Lankan citizenship and identity cards issued by the Sri Lankan government. On the other hand lakhs of stateless plantation workers who should have been repatriated to India long ago (under the Srimavo-Shastri Pact) still remain in Sri Lanka. With no hope of salvation in the near future.

"You will shudder at some of the atrocities and tortures perpetrated by those lunatics. They used to line up small school boys and trample them."

Dharmakulasingham, a journalist